

FOAIA POPORULUI

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an 5 cor. 40 bani.
Pe o jumătate de an 2 cor. 70 bani.
Românic, America și alte țări străine 11 cor. anual.
Abonamente se fac la „Tipografia Poporului“ Sibiu

Foaie politică.

Apare Marțea, Joia și Sâmbăta.
(Joia apare numărul de Dumineca.)

Telefon Nr. 146.

Adresa telegrafică: „Foaia Poporului“, Sibiu.

INSERATE

să primesc la BIROUL ADMINISTRAȚIEI
(Strada Măcelarilor Nr 12).
Un șir peis prima dată 14 bani, a doua-ora
12 bani, a treia-ora 10 bani.

Să dăm un înțeles vieții...

Omul veacului nostru duce o viață îngrozitor de seacă și de monotonă; condus de o putere străină de el și ipnotizat de-o voință, care nu-i a lui — poate că a Satanei — aleargă și muncește fără țintă, fără razim moral și fără de-o răsplată spirituală.

Omul modern! o mașină, care când are timp e în stare să plângă și să râdă, dar mai ales să plângă... Are destăritate, siguranță de somnambul și-o imenză civilizație, lumea însă îi apare mai steapă ca un deșert și mai fără de înțeles ca svârcolirile unei mări. Viata îl apasă ca un vis greu și sfortările, ce le face ca să se trezească, cum se întâmplă adese-ori în visuri, rămân neputincioase.

Reacțiunile împotriva acestui traiu mecanizat și-acestei concepții despre lume n'au lipsit. Filosofia mai nouă îmbrățișează cu nemărginit interes viața, adevărata viață, cu toate manifestările și avânturile ei.

Ajutat de-o intenție vie, artistică, presimți, că natura întregă e cutremurată de un puternic curent de viață și că în dosul aparentelor înșelătoare pulsează un înțeles spiri-

tual... Noi înșine o părticică în nesfârșita bogăție de viață!...

Fondul divin al lumii pentru noi n'ar trebui să fie un mecanism matematic, ci un tainic înțeles viu, liber, creator; un izvor, din care să ne nutrim etuziasmul pentru existență.

Viața ne-a părut fără rost, fiindcă n'am trăit într'adevăr.

Așa de mult, accentuiază cugetătorii mai noii viața, încât pretind, ca și filosofia să fie mai mult simțită și trăită decât cugetată...

Dacă analizăm mai științific existența și totalitatea sa, surprindem trei stadii, planuri, soiuri de realități, fiecare încalce, ca să zicem așa, pe cealaltă și și-o supune: mecanismul materiei moarte, viața organică cu pornirile ei sălbatice, și spiritul cu comoara libertății. Trei lumi, cari se unesc în om. Însă adesea ce unire nearmonică și câtă anarhie între ele!...

Cât timp ne îndeplinim în mod mecanic munca de toate zilele și nu avem altă mișcare sufletească decât afectele și instinctele organice, nu ieșim din cadrul „naturii“; natura o întrecem numai în cazul când avem

o ținută categorică față de ea, când o prelucrăm și-o meșteșugim, când realizăm valorile culturale ale religiei, filosofiei, artei, științei, — când devenim — *spirit*.

Evident spiritul nu e un ce isprăvit, ci un proces în devenire, o problemă, un ideal de îndeplinit. Avem numai germenii săi.

Spiritul, cu bunătatea, veracitatea și avântul său, nu se degajează dintr'un belșug de viață *naturală*, căci prisosul nefolosit de energie vitală s'ar putea descărca tot așa de bine în voința de-a stăpâni și de a distruge, în egoism exagerat și în patimi neîndurate...

Iubirea morală nu se desprinde ca un fruct copt de pe arborele vieții, și tot așa de puțin munca pentru adevăr și entuziasmul pentru frumos... Să nu credem, că cultura spirituală ar fi o jucărie și un lux al naturii, opera comoadă al unui plus de forță fiziologică — necheltuită în lupta noastră pentru existență. Spiritul înfățișează un moment *non*, ireductibil la celelalte planuri ale realității.

Petruca să-ți lămurești trecerea dela natură la spirit, trebuie să admiți în „inima lucrurilor“ un principiu creator, care să pună neînțeleasa punte între aceste mărimi incomensurabile.

FOIȘOARĂ

In agonie.

Pe stepă crește oarbă noaptea grea,
Iar eu în svârcoliri îngrozitoare,
Mă sting încet...
Trecut-a crunta luptă ca într'un vis...
Și-acum eu pântecul larg deschis,
Eu mor încet...
Regret după regret,
Răsar din zarca vremii și dispar
Și inima mea bate tot mai rar...

Zac între morți...
Dar păr'că au fugit și ei...
Să nu audă atâta plâns și jalbă...
Lin pipăiu întunerecul cu mâna
Și ochii-mi fug departe,
Spre orașele fantastice și alce
Ce ard în zări...

Zac între morți,
Dar păr'că au dispărut și ei...
Și peste ochii mi grei
Noaptea crește într'una, tot mai grea...
Piciorul stâng mi-a dispărut ca'n vis
Și'n pântecul-mi larg deschis,
Păr'că a crescut un urias abis...

Văd încă uriasa învălmășeală...
Prin norii grei de fum,
Păr'că revăd acum
Armata de cercezi și de tatar
Și roșii baionete 'nfipte în mii de piepturi
Și sânge cald curgând din mii de rane
Prin codrii milenari...

Un glas de om în noapte, undeva
Saudé în răstimpuri horecând,
Și 'n plânsul lui s'adună atâta jind...
Un glas de om în noapte undeva
Saudé încet...
E un glas ce păr'că,
L'am auzit de-atâtea ori...
E glas de prieten ori de frate?
E oare unul dintre-ai mei.

Ori poate un necunoscut,
A cărui limbă n'o înțeleg?...
Vorbe neînțelese trec în vânt...
La răstimpuri îl aud gemând
Și'n creierul meu bolnav: nici un gând,
Nu își mai află loc,
Decât durerea lui,
Căre-i durerea 'ntregului pământ...

O, prieten vechiu, ori trist necunoscut;
Un singur gând,
A mai rămas în creieru-mi de rând,
Un dor de a mă țări prin noaptea oarbă
De-a te căta prin întuneric,
Prin șanturi, prin noroi,
Peste cadavre calde de eroi,
De-a te găsi, o, prieten vechiu ori dușman,
Și de-a-ți întinde mâna-mea de lut
Și de-a te face să înceți a plânge,
Ca zorile de mânc,
Să ne găscască morți lângă olaltă.
In purpuriul soarelui de sânge.

A. Cotruș.

Dacă ni se iartă o concepție mitologică despre lucruri, am admite bucuros un principiu divin, care să se manifesteze fără deosebire în totul; în cultura spirituală acela ar izbucni cu mai multă putere creatoare și mai adecvat cu sine însuși... Lumea întregă ar fi de natură divină, — dar divinitatea însăși se va realiza numai în viitor, sau poatecă... niciodată!

Omul este organul acestei mari *împliniri* sau *apropieri* a tot sau de tot, ce e mare, bine și adevărat.

Istoria omenimei ar fi o lungă, stăruitoare, tragică încercare pentru cucerirea unei „interiorități“ adânci ca nemărginirea și mari ca eternitatea... Vom ajunge-o vr'odată? Nu știm, — chiar dacă n'am ajunge-o însă, idealul acestei vieți rămâne totuși: iubirea, unitatea, adevărul, frumosul!

Valorile spirituale trebuie *cucerite*, — prin stăruință, prin emancipare de sub determinismul extern, prin lupta împotriva noastră, prin înfrângerea piedecilor, pe cari mai ales tendințele anarhice ale naturii ni le pun în cale, prin lupta pentru un minunat conținut ideal de viață!

Numai așa ne-om putea mândri, că am întrecut natura, în ciuda celor cari strigă: înapoi la natură! în loc de a ne îndemna: *preste natură!*

Omul are o chemare uriașă și îngrozitoare, și o scânteie cerească va fi odată conștiința sa; — tocmai de aceea omul este încă în multe, foarte multe privințe... *ideal de realizat*...

Să dăm un înțeles vieții, mai ales că realitatea nu se opune în măsură, ca aceasta să nu ne fie cu puțință.

Lucian Blaga.

Opera Mântuirii.

Când El și-a plecat capul și a spus vorba „săvârșitu-s'a“, soarele s'a întunecat, întuneric s'a făcut peste tot pământul, catapiteasma bisericii s'a rupt în două și mulți morți s'au trezit din morminte, și s'au aratat celor din oraș

Opera mântuirii era săvârșită.

Fiul omului urcase până în vârf Calvarul suferinței și pecetluisă cu sângele său, dumnezeiasca povăț, ce o lăsă urmașilor, ca o sfântă moștenire.

Jalea și întunericul, ce împrejmăia pe Cel răstignit între doi tâlhari, erau încoronarea unei vieți de martir al adevărului. Era jertfa cea mai înaltă, ce se putea aduce, cum a spus, mai apoi Evanghelistul: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca să-și pună cineva sufletul său pentru prietenii săi“. (Ioan XV. 13.)

Opera mântuirii era deplină, dar câtă vreme a trebuit să se mai scurgă până să iasă la iveală, și roadele ei binecuvântate!

Chiar învățăceii, în frunte cu Petru, s'au lăpădat de Învățătorul și vreme îndelungată au stat cu ușile zăvărâte, de teamă să nu fie izgoniți și ei. După pogorârea Duhului sfânt, ceața de pe ochii lor s'a risipit.

ori-ce teamă s'a spulberat; ei au început a vesti Evanghelia la toate neamurile — și fața lumii avea să se schimbe în curând.

Puterea adevărului și a credinței în Cel Răstignit a spulberat din cale toate obstacolele, sfidând persecuțiile, cu zâmbetul biruitor al martirilor.

În curând semnul batjocorit al Crucii avea să troneze deasupra Athenei, metropola lumii, și asupra Romei atot-stăpânitoare.

* * *

Veacuri s'au strecurat până-ce cuvântul Evangheliei să pătrundă tot mai adânc în sânul omenirii; veacuri de umilință și de glorie, și opera lui civilizatoare decurge și azi pe întreg rotogolul pământului, dela eschimoșii țării de ghiță, până la sălbaticii din cele mai întunecate colțuri ale Africii.

Cu toată opera uriașă, ce se depune pentru propagarea cât mai intențată a creștinismului, războiul groaznic de azi pare a ne râde în față și a ne spune cu cinism sfidător: „Ați înțeles voi învățăturile lui Hristos? A pătruns până la inima voastră lumina lină a sfintei mări a Tatălui?“

Atunci pentru ce vă sfâșiați ca fiarele, pentru-ce nu vă opriți din acest măcel, în care s'au prăbușit atâtea sute mii de victime?

Săvârșiți voi această operă de nimicire și dușmănie oarbă, cari spuneți că vă închinați lui Hristos? El vă învață doar să vă iubiți unul pe altul, să faceți bine dușmanilor, ca să fiți cu toții fii Părintelui nostru din ceruri!

* * *

În încăierarea cumplită, ce s'a pornit, când babutul tunurilor și pocnetul puștelor avea să înlocuiească judeata rece, nădăjdum, că măcelul se va opri de cu bună vreme.

A fost lipsă de o încrucișare a săbiilor? Ei bine: s'a făcut.

S'a pus întrebarea: Cine e mai puternic în bătăie?

S'a răspuns, cu dovezi, și la aceasta întrebare.

Măcelul nu mai conținește, și ententa, care n'a încasat până acum decât înfrângeri, amenință, că războiul va mai dura încă ani încheiați.

Până când va mai dura? — se întreabă azi lumea, ce îmbrăncește sub povara suferinței? Când se va obosei, în sfârșit egoismul Angliei, care hrănește și pe mai departe flăcările acestui războiu cumplit, având destulă grijă, ca *alii* să se prăpădească în locul ei, fie chiar popoare întregi, și țări mai mărunte, ca Belgia, Serbia, Muntenegru?

Urgia acestui războiu nu s'a putut descărca asupra capetelor noastre, fără voia lui Dumnezeu.

Omenirea s'a îndepărtat din ce în ce mai mult de povețele înălțătoare ale dumnezeiescului ei Înălțător și n'a mai ținut seamă decât de poftele ei.

Astfel gândul, că toți oamenii sîntem frați, — ca fiii aceluias Părinte — s'a șters tot mai mult, și în locul lui a intrat ura, lăcomia și sălbăticia.

Cuvintele Evangheliei ne intrau pe o ureche, ca să ne iasă pa alta și așa duhul zavistiei s'a sălășluit între neamuri și a pus stăpânire pe ele.

Vinerea Patimilor din acest an este mai grăitoare ca ori când altă dată, căci și măcelul deslănțuit e fără păreche în istoria omenirii.

Alături de Mântuitorul răstignit pentru păcatele omenirii, vedem și *răstignirea om-*

nirii. Aceasta e răstignită însă *pentru păcatele ei*.

Jertfa de suferință și de sânge, ce se revarsă pe aproape întreg cuprinsul Europei, e o ispășire a păcatelor noastre și în aceeaș vreme, o garanță a milei și a iertării, ce trebuie să urmeze, după ori-ce jertfă.

Valuri de sânge au curs pe câmpul de luptă: valuri de lacrimi curg acasă!

Atâta sânge și atâtea lacrimi vor spăla doar, măcar în parte, păcatele omenirii de până acum.

Și atunci, când glasul tunurilor va amuți și fumul de salitru nu va mai acoperi cerul albastru, ne vom ridica ochii spre cer; ne vom aduce aminte că toți oamenii suntem frați, și vom esclama cu Evanghelistul: „Părinte, greșit-am la cer și înaintea Ta!“

Va urma apoi o nouă vieță, cu alte orizonturi, unde Evanghelia își va lua iarăș întâietatea, ce i-s'a contestat în vremea din urmă.

Va urma o nouă vieță, căci sângele atâtor sute de mii de victime *trebuie* să aducă roade.

Așa ne șoptește convingerea noastră; așa ne învață trecutul: așa ne povățuește chiar glasul sfânt al bisericii noastre, care după *Vinerea Patimilor*, ne mângăie în curând, cu luminatul praznic al *Învierii!*

Al. Ciura

Vis...

Anastasia, împotriva dorinței sale, adormi îndată ce se cuibări în așternutul cel alb. În liniștea din micul dormitor se putea auzi respirația sa adâncă, regulată. Candelă albastră palpita în restimpuri, alungând pe pereți umbre fantastice: era singura păcătoare a tinerei femei care de când rămăsese singură, nu cuteza să se culce fără acest semn de viață în casă. Pe măsura, lângă lumina stînsă, era o scrisoare lungă de opt fețe, care mâne trebuia trimisă la posta de campanie Nr. 43. Până după miezul nopții a rămas Anastasia aplecată asupra ei: îi părse că-și puse tot sufletul, întreaga ei viață pe aceste opt fețe. Era sigură că, citindu-o Alexandru își va cere numai decât concediu și va veni pe două trei săptămâni acasă. Și simțea atâtea fericire la gândul că'n sfârșit îl va revedea, încât își propuse să rămână încă multă vreme trează și după ce va stînge lumânarea și se va culca. Se vede însă că se obosise scriind, simțind mai ales atât de intensiv, și ea adormi îndată ce se urcă în pat. Nu avu vreme să se gândească cel puțin asupra apucăturii de care se folosise în scrisoarea asta ca să-l convingă pe Alexandru să-și ceară un concediu. Că făcuse bine sau rău, că era moral sau imoral să-i scrie că-i bolnavă și că un tinăr, Petru Costea, e tot în urma ei, — avea să hotărăscă gândul ei și conștiința numai după ce stînsese lumina. Asupra unui lucru era însă în curat de când începuse scrisoarea. Nu-i ea de vină că se folosește de-un așa mijloc. Lui cum nu i-a trecut prin cap, după o jumătate de an, să-și ceară un concediu?

Scrisoarea vinovată hodinea pe măsura decorată c'o gingașe broderie, ear stăpâna ei căzuse în somn adânc. Singura fereastră a micului dormitor, astupată cu desăvârșire de roletă, de perdele grele răspundeă în stradă, dar nici un șgomot nu pătrundea nici de afară. La acest ceas târziu de noapte micul orașel dormia dus, cu toate ulițele pustii.

...Respirarea Anastasiei se auzi încă un restimp regulată, apoi deodată începu să se neliștească, să s'audă când deasă și arzătoare, când adâncă și rară. Surîsuri dulci îi înfloreau pe buze, surîsuri de lumină îi treceau peste gingașa față...

...Abia adormise... când cineva ciocăni la ușe. Cu ghița'n sân spuse cuvântul »Intră« dar când văzu pe factorul poștal în mână c'o telegramă, inima-i încetă să bată nu de frică ci de bucurie: știind că Alexandru îi vestește sosirea. Dădu doua coroane factorului și fu atât de sigură despre cuprinsul telegramei încât nici nu o desfăcî multă vreme. Știa chiar că mâne are să sosească, mâne la zece! Dumnezeule, până mâne la zece câte pregătiri trebuia să facă. Și, mai întâi ea însăși trebuia oarecum să se schimbe radical! Cât se neglijase de când se dusese el, cum își uitase ea să mai gătească de când era mereu cu groaza în suflet pentru viața lui! Care haină s'o pună mâne, care pălărie? Dumnezeule, par'că nu mai avea nici un simț pentru a se putea îmbrăca cu gust!

Însă iată că trecu ca prin minune peste aceste ceasuri de așteptare și neliniște și eată se trezi într'un costum care-o prindea foarte bine, se trezi pe peronul gării, și toți care-o văzură începură să-și șoptească:

— Asta-i Doamna Anastasia. Cu trenul ăsta îi sosește bărbatul de pe câmpul de leptă...

— Care Doamnă Anastasie?

— Se poate să nu ști? Soția avocatului Muntean.

— Aha! tinera pereche! Mi se pare erau numai de trei luni căsătoriți când a izbucnit războiul.

— Vezi că ști! ce te mai prefaci!

Anastasia ascultă și râdea în sufletul său un răs senin, care i lumina fața și ochii, râdea și simțea o căldură dulce cutreerându-i ființa și punându-i par'că miere pe buze. Nu cunoștea pe nime dar zimbea tuturor, și se părea că fie care e foarte bucuros de zimbetului ei.

De când se auzi trenul în depărtare, de când se începuse o mișcare mai vie pe peron și până nu se trezi în brațele lui Alexandru, Anastasia nici nu mai știe ce s'a petrecut cu ea. Când se trezi în brațele lui tari ea se sperie întâi ne știind unde se afla, apoi recunoscându-l în loc de orice vorbă izbucni într'un plâns sguduitor. Ea fusese atât de zăpăcită la sosirea trenului încât dacă nu venea Alexandru la ea, dacă el n'ar fi văzut'o, de pe partea ei ar fi putut trece pe lângă ea în dragă voie. Anastasia se simțea umilită acum: își propusese să se arete foarte tare la întâlnirea cu Alexandru, să nu-i poată el citi toată dragostea ce-i inunda inima.

Alexandru o luă la braț și Anastasia se trezi într'o trăsură.

— Ți-e mai bine acum dragă? Se vede că aveai dreptate în seriozitatea ta! Ai fost bolnavă? La vocea lui femeia se trezi de tot, îl învăluie cu o privire adâncă, îl luă pe după cap, îl sărută, îl îmbrățișe.

— Nu, n'am fost bolnavă! Nici acum n'am nimic! Ea tăcu, îl privi pe sub gearele lungi cu nespuse dragoste și șopti: »Mi-a fost dor de tine, Alecule«.

De mai mult de-un ceas treceau cu trăsura pe uliți și nu mai ajungeau.

— Cum de nu mai ajungem? întrebă într'un târziu Alexandru.

— Nu sosim la locuință până la prânz șopti Anastasia

— Cum se poate? Locuești într'altă uliță?

— Nu, tot acolo, dar vreau eu așa. Imi pare căs într'o călătorie cu tine. Am senzația că te duc undeva departe-depart, să nu te mai aflu nime! Să fi numai al meu pentru totdeauna.

Alexandru izbucni într'un răs puternic, sănătos, și femeia auzi șoapta lui ușoară: »Dragă Stasi! Ce copilă ești!«.

După cuvintele aceste Anastasia se trezi deodată că-i la masa pusă în prânzătorul lor și Lina, slujnica, duce și pune mereu farfurii, suspinând adânc de urma plânsului din care abia se oprișe, suspină și nu și mai ieia ochii dela stăpânul său.

Să nu verși paharul, Lino; zice Anastasia zimbând fericită.

Alexandru îi povestește potolit lucruri grozave din războiul, ea ascultă abea auzindu-l: ea-l vede și-l simte iar din tot ce spune el, s'alege o musică divină, vocea lui, care-i mângăie sufletul, umplându-i par'că ființa întreagă cu miresme dulci și sfinte...

— Ți-a fost greu, Alecule, nu-i așa?

— Războiul nu-i jucărie, dragă. Peste tot vieța nu-i jucărie.

— Niciodată nu mi-ai scris să fi fost în primejdie.

— În primejdie sunteam totdeauna, dragă. Ce să-ți scriu? De-acasă nu-ți poți face o idee, dar nici nu-i bine să-ți poți face. Ai avut tu destul de suferit. Nu?

În loc de răspuns ea se trezi în brațele lui.

— Dar așa-i că de-acum nu te mai duci? Nu mă mai lași singură?

Alexandru răs și o acoperi cu sărutări.

— Două săptămâni!

— Numai două săptămâni?

Auzi par'că din șute de guri repetând mereu aceleași cuvinte: »două săptămâni«. Și îndată după corul acesta mut și adânc se trezi că se plimba la braț cu Alexandru pe străzile micului oraș. Alexandru în uniformă, atrăgea privirile tuturor.

— Asta-i domnul avocat Muntean!

— Ihi! Uite-i că s'a făcut și mai voinic.

— Are două stele, mi se pare la mobilizare a intrat ca sublocotenent

— Măi, omul de ispravă ori în ce loc se cunoaște!

— Și doamna! N'am prea văzut-o pe uliță pân' acum.

— Cât e de gingașe și cât e de fericită!

— Frumoasă pereche.

Anastasia mergea ușor la brațul lui Alexandru, părea că plutește. Auzia cuvintele trecătorilor și zimbea fericită. Deodată aude pe Alexandru:

— Nu cumva ăsta e Petru Costea?

— Care Costea?

— De care mi-ai scris că-i tot în urma ta.

Anastasia privi la dreapta unde arăta bărbatul și-l zări într'adevăr pe Petru Costea. Era un moș bătrân, cunoscut de toți copiii din oraș, care trăia din mila trecătorilor.

— El e! răspunse Anastasia și începu să râdă atât de pătimaș, încât nu se mai putu opri...

De-odată auzi ciocănituri puternice în ușe.

Cine-i? întrebă cu groază, neștiind unde-i Anastasia.

— Eu sunt, Lina, Domnișoară, Lina, slujnica dumnitale. Am auzit că plângeți tare. Visați ceva domnișoară?

Cu mare greutate pricepu Anastasia unde se află, pricepu că visase.

— N'am plâns Lină, culcă-te! zise ea cu glasul obosit.

Nu plânse, într'adevăr, dar de-acum până dimineața nu-și mai putu opri lacrimile.
I. Agârbiceanu.

Informațiuni

Sibiu, 21 Aprilie n.

Învierea.

Împreună cu învierea Domnului și cercul nostru de muncă s'a lărgit cu năzuinți și idealuri nouă. Astfel ni s'a dat posibilitatea, ca modesta noastră foaie, care apărea odată în săptămână, pentru de-a mulțumi trebuințele cele mai arzătoare ale poporului, să o înmulțim încă cu două numere, ca în felul acesta, să putem pătrunde și la pătura mai aleasă a intelectualilor noștri. Suntem fericiți să anunțăm înșiruiți între colaboratorii noștri pe cei mai de seamă scriitori, cari au rămas statornici în Ardealul nădejdilor noastre. Numele lor sunt cunoscute și scrisul lor e probat printr'o activitate rodnică de mulți ani: **Ion Agârbiceanu, Alexandru Ciura, Dr. Ion Lupaș, Dr. Ion Mateiu, Gavriil Todică, Aron Cotruș, N. Petra-Petrescu, Ascaniu Crișan, Ioan Oțoiu, Ion Bota, Ion Clopoșel și Lucian Blaga.**

Urăm tuturor colaboratorilor și cetitorilor noștri sărbători fericite.

Războiul. În zilele din urmă, știrile de război se reduc la luptele dela Verdun, pe amândouă laturile Meusei. Mai înverșunată au fost lupta între Thiaumont și Haudromont. După comunicatul german numărul prizonierilor francezi de până acum la Verdun se urcă la 711 ofițeri și 38,155 soldați.

Rușii au ocupat orașul Trapezunt, pe care Turcii nu l-au mai putut ține în fața atacurilor făcute de dușman cu puteri mari.

Pe câmpul de luptă italian și anume pe frontul carintian și tirolez s'a continuat lupta artileristă cu intensitate neschimbată. Mai violentă a fost pe Col di Lana, unde s'a mărit seara în ploaie de foc. După miezul nopții au făcut Italienii aici un atac general, pe care l-am respins. Mai târziu au operat Italienii explozii la mai multe puncte ale piscului de vest, pătrunzând în pozițiile distruse pe deplin. Lupta este acolo în curgere.

Comunicatul nostru din 21 Aprilie spune următoarele despre aceste lupte: Fiind timp favorabil s'a început din nou lupta de artilerie în multe locuri de pe front. Vârful dela Col di Lana e în posesiunea Italienilor, cari au atacat fără rezultat pozițiile nouă din valea Sugana.

Numire de protopop în Iliia. După multe frământări și după trei alegeri în fine Consistoriul arhidecezan din Sibiu a întărit în ședința sa plenară din urmă de protopop în Iliia pe păr. Constantin Moldovan, preot în Cristian, om harnic și însuflețit, dela care tractul său așteaptă cu tot dreptul muncă

și stăruință pentru ridicarea poporului nostru din acele părți.

Societatea de patronaj din Ardeal, filiala Sibiu, face cunoscut, că venitul curat al concertului aranjat în 7 Aprilie a. c. în teatrul orașănesc din loc, a fost de cor. 716 și 40 fil. Au mai dăruit Ex. Sa D-na de Hermann-Kövess 20 cor, Ex. Sa Victor Njegovan 15 cor. Ser. Sa prințul Dr. E. Hohenlohe 8 cor. și D-na văd. Iănosi Șandor 6 cor. Cu totul 49 cor, cari s'au chitat deosebit. Conducerea filialei roagă pe toți aceia cari au luat liste de colecte pentru asilul din Cluj al societății de patronaj, să-le trimită până în 25 Aprilie a. c.

Nouă asenări ale celor născuți dela 1866—1897. Din Viena se anunță că cei obligați la gloate născuți din 1866—1897 fără privire de sunt cetățeni austrieci, ungari sau din Bosnia și Hercegovina, precum și ceice nu-și pot dovedi apartinerea la alt stat, vor fi asenări de nou în restimpul din 22 Mai — 29 Iulie, având să urmeze chemarea sub arme a celor găsiți apți, abia după încheierea lucrărilor principale ale timpului de recoltă.

Tribuna din Arad. Sub acest titlu, care evoacă în amintirea multor oameni dela noi un trecut de înălțătoare lupte, vreau câțiva năimiți să scoată din nou un ziar politic la Arad. După cât suntem informați însă nici unul din Români de bine și scriitorii vechi nu vor lua parte la plămădirea acestui monitor, căruiu i-se va zice „organ național“, fiind-că nu stă în nici o legătură cu partidul și programul nostru național. În zilele aceste grele, noi trebuie să fim una pentru ca să apărăm pământul scump al patriei noastre și de aceea nu înțelegem rostul acestor manopere, cari vreau să samane între noi ură și desbinare. Publicul românesc va ști deci să primească, după cum se cuvine, acest nou „organ pseudo-național“.

Numărulul de față nu ne-a fost cu puțință a-i da o extensiune mai mare din motive tehnice. Rugăm pe colaboratorii noștri

ale căror articole nu le-am publicat de astădată, din lipsa de spațiu, să îngăduiască, deoarece ce le vom face loc în numerii cei mai apropiați.

Protopop gr. cat. în Zlatna. *Iacob Domșa* preot gr. c. în Blaj a fost numit paroch al Zlatnei și protopop al Roșiei montane.

Necrolog Vasile Bugăr, voluntar în armata ces. reg. regt. de infanterie Nr. 6 și funcționar de bancă, a decedat din viață la 12 Aprilie 1916 în urma unui morbo procurat pe câmpul de luptă din Sârbia. Odihnească în pace!

Știri din Balcani. Regele Greciei a declarat unui corespondent de la „Vossische Zeitung“ că are încredere că i va reuși să ducă nava statului grec la un port sigur, căci cunoaște capacitatea mașinei, pe care o conduce.

— Un consiliu de coroană se va ține la finele săptămânii la Atena, la care vor lua parte generalii, șefii partidelor politice și prezidenții corpurilor legiuitoare. Venizelos și partizanii lui n'au fost invitați. Se așteaptă o hotărâre definitivă dela acest consiliu de coroană asupra atitudinii Greciei.

— Amicul Ententei în Bulgaria, fostul ministru Genediev, a fost eliberat din închisoare, la intervenția prințului Boris.

Pagini Literare. Nr. 4, excelenta revista dela Arad de sub direcția d-lui Victor Stanciu cu un bogat conținut literar și numeroase ilustrații în legătură cu războiul. În fruntea Nr-ului 4 dl. Al. Ciura publică fragmentul „Scrisoarea din urmă“. Urmează o poezie în amintirea lui Virgil Onițiu, „Versuri elegice“ de Andreiu Bărseanu, Dl. I. Agârbiceanu publică sechița „Griji multe“. Serisori vechi, Croncă culturală. Arta de Al. S. Iorga, Istorie, Ilustrații alegorice despre războiul etc.

Abonamentul pe un an 20 cor., pe 1/2 an 10 cor. Admnistrația: Arad, Strada Zrinyi Nr. 1/a.

Al patrulea împrumut de război. În curând se vor face semnările la al patrulea împrumut de război atât în Austria, cât și în Ungaria. Cei ce au bani, în loc de a-ți ținea acasă fără să le aducă nici un procent, vor face lucru cuminte să cumpere obligațiunii de acestea de-ale statului. Un capital nu se poate mai bine plasa, decât, în asemenea efecte.

Pentru orfelinatul românesc din Sibiu au mai subscris următoarele sume, cercurile intelectuale din România:

Doamnele Adina Em. Costinescu 500 lei; Adina I. C. Costinescu 100, Margareta R. E. Costinescu 100, Jeanna Gr. Berendei 100; Florica I Berendei 100; Adina C. Brătianu 100; d-nul Coltefeanu Galați 1000; Intim Club Galați 500; d. Aslan 100; d. Stan, proprietar Talpa Neamț 500, d. Alexandru Filipescu 200, d-na Maior D. Ciolac Buzău 250 lei.

Din România. Din București se anunță că guvernul rusesc a închis pentru traficul de mărfuri granița României și nici Anglia nu mai permite de luni de zile transitul peste Salonicul de mărfuri pentru România prin Bulgaria.

În camera României a citit Tache Ionescu în numele partizanilor sei și ai lui Filipescu o declarație, că se abțin dela desbaterea bugetului, dar votează în contra considerând că și astăzi numai chestia internațională este de importanță, relativ la care susțin și astăzi punctul de vedere, pe care l-au desfășurat cu prilejul desbaterei răspunsului la adresă.

Cinematograful Apollo. Sâmbătă și Duminică în 22 și 23 Aprilie *Psilander se însoară*. Luni și Marți în 24 și 25 l. c. *Crăiasa* circului și totdeauna un bogat program de întregire.

Redactor responsabil: Dr. Ioan Broșu.

Pentru editură responsabil: Ioan Hereș.

Tiparul: „Tipografia Poporului“.

Numeri singuratici din Foia Poporului

se află la următorii vânzători în orașele:

Abrud: Ioan Tengher	Dej: Mühlberg Jenő	Sâscior: Nicolae Răchitan
Alba-Iulia: Publius Murășan	Dobra: M. Hereșiu	Satni nou: Emilia Bogdan
Arad: Librăria Klein Mör	Ghioroc: Augustin Butariu	Sebeșul săsesc: Librăria Erich Hutter
Bălța: Ioan Belea	Hajmoskér: Librăria Szabó Károly	Sibiu: Librăria „Foia Pop.“ Trafica Barbu
Beiuș: Librăria „Doina“	Hateg: Nicolae Stuchea	„ Herm. Frank Karl Engber Luise Knop Laj. v. Nemeth Jakota I. Binder
Bistrița: F. Stolzenberg	Hunedoara: Nicolae Tințea	Turda: Librăria Poporală
Blaj: Librăria Seminariaală	Königsfeld-Brünn: Wilibald Sobol	Vârșet: Amalia Kirchner
Brad: Librăria „Minerva“	Lipova: Onuț Moldovan	Viena: Comitetul de caritate al Capelei române pentru soldați rom. răniți, (le imparte gratis) Ilie Radu, I Walfischg. 8 Trafica A. Locatelli VII Mariahilferst. 72
Brașov: „Brassoi Lapok“	Lugoj: Librăria Gh. Țăranu	Vințul de jos: Filiaza „Ardeleana“
Brünn: Fried. Irrgang Brüder Witzek Arnold Borkovec Fany Endlicher	Orăștie: Weiss Dezső	
Cluj: Petru Barițiu Grünfeld Jozsefné Jokai Tözsde Luday Tözsde	Oravița: Librăria I. E. Țieranu	
Deva: Libr. Schuller Albertné	Rădăuți: Samuel Harth	
	Rășinari: Bucur Țincu	
	Săliște: Dumitru B. Comșa	

În toate aceste locuri se află „Foia Poporului“ în ziua primă sau a doua după trimiterea din Sibiu, dupăcum e depărtarea.

Foia de Joia-Dumineca costă 10 bani, cea de Marția și Sâmbăta 8 bani

Cine ar dori se vândă foaia, sau ne poate recomanda vânzători de în foi orașele și satele unde nu sunt, se binevoiască a scrie la Administrația „Foia Poporului“, de unde va primi condițiile. Dela vânzarea de foi se poate avea un câștig destul de bun.

Spre orientarea noilor abonați.

Dupăcum am anunțat, numărul de Sâmbăta, 2 Aprilie v. din „Foia Poporului“ s'a trimis tuturor abonaților foii noastre de Duminica. Rugăm deci pe toți aceia, cari doresc să aboneze foia de Marția și Sâmbăta, să binevoiască a pune la postă cât mai curând prețul abonamentului, ca astfel să le putem trimite toate foile regulat și pe mai departe. Numerele celelalte se trimit numai abonaților, cum și celorce vor trimite banii în zilele proxime.

Pentru trimiterea abonamentului am adaus la foia dela 2 Aprilie v. mandate postale. Abonații vechi sunt rugați a scrie lângă numărul 15, care e tipărit pe mandat, sus în colțul din stânga, și numărul foii de pe adresa cu care primesc acum gazeta. Prin aceasta ne ușurează foarte mult controlarea în cărți, fiindcă așa dăm mai ușor de adresa lor cea veche. Abonații cei noi sunt rugați a scrie pe cuponul mandatului, că ei acum abonează întâi foia.

Cătră toți cetitorii noștri, inteligenți și țărani dela sate, ne adresăm cu rugarea, să binevoiască a lăți cât mai tare foia noastră în cercul cunoștințelor lor.

„Foia Poporului“ se poate abona: cea de Duminica singură, ca și până acum, sau la o altă cu cea de Marția și Sâmbăta. Foile de Marția și Sâmbăta nu se pot însă abona decât numai amândouă laolaltă. Prețul abonamentului este:

Foia de Duminica:

Pe un an K 5.40

Pe o jumătate de an 2.70

Foia de Marția și Sâmbăta:

Pe un an 8—

Pe o jumătate de an 4—

Pe trei luni 2—

De acum până la Anul nou . 6—

Cine dorește să cunoască „Foia Poporului“, să ne scrie pe o simplă cartă postală, iar noi îi vom trimite momentan un număr de probă gratis din foia de Duminica, Marția sau Sâmbăta, dupăcum va dori.